

Mina drömmars land

Sommarlov? Var inte det en sån där besynnerlig dag som aldrig tog slut? Man bara vaknade och det var morgon. Solljuset letade sig in i glipan mellan gardinerna och lekte på kudden. På väggen kröp en fluga. Det var antagligen den som väckt en. För visst är det så med flugor att om det finns ett helt rum med väggar och strumpor och brödsmlor, så ska flugan absolut sätta sig i ens ansikte. Och så vaknade man och då passade det minsann att sätta sig på väggen och glo! Jag tror att flugor ler i mjugg.

Sen började dagen. Man hann bläddra i fem Fantomen före frukost och rädda en fjäril som hamnat på insidan av fönstret. Man hann tänka sig fjärilens fru och de små fjärilsbarnen som hängde i klasar på nässlorna bakom dasset, och hur glada de nu skulle bli. Och så tänkte man på Hasse som antagligen också vaknade i en intilliggande stuga. Han som man skulle vara med i evigheters evighet, det vill säga nu och för alltid.

Allt var sig likt och annorlunda. De mörkblå, vida kopporna som man bara drack ur när det var sommar. Smöret som smälte på knäckebrödet. Storebrödernas långa ben under bordet. Kökets kalla betonggolv och lukten av jordgubbs-obby. Handduken med zebran på och ljudet när pappa ställde ifrån sig vattenhinken i köket så att handtaget slamrade. Storasyster var förstås med i en djungelpatrull som man aldrig fick vara med i. Hon försvann in i skogen, vilt tjutande med stora kusiner, innan man hunnit borsta tänderna. Man spottade ut tandkrämen på dagdkåporna som blev vita. Överallt i gräset fanns vita öar av utspottad tandkräm. Det kunde regna, men det var nog en annan sommar.

Sen skulle alla åka och bada och mammorna hade virkade hattar på sig. Hasse visade en sten som såg exakt ut som en som fanns på Nyckelpigeberget. Man fick hålla den hela vägen till badet, sen tog man av sig naken. Stenen fick också bada, och pappa dök från en klippa och tappade bilnycklarna. Det tog jättelång tid för oss att komma hem, och man fick en Storstrut, fastän man aldrig brukade få en Storstrut för att den är så dyr, och så orkade man den inte och då skämdes man så att man nästan ville kräkas.

I bilen brände man sig på galonet och blundade med klubbigt, saltstripigt hår. När man var framme hade man dregglat och så där kunde det hålla på. Någon stoppade i en mat. Man upptäckte en mystisk grop i hagen och en ny sorts blomma som såg giftig ut. Man lärde känna en katt som dog. Man var ensam. Man var med Hasse medan dagen aldrig tog slut. Ibland blev det bara en aning mörkare. Dimman böljade över hagen. Där stod en häst och sov. Självsövd man aldrig. Man bara vaknade och vaknade och vaknade.

©Tina Messing

Även publicerad i Stockholm City 22 juni 2005